

Мартин Андонов Митков X^б клас

Второ място

ЕСЕ на тема: „Моето училище след 25 години“

„Училище, знания“ – какви думи само! На пръв поглед безобидни, защото са просто думи, но когато човек се замисли какво му предоставят, разбира каква велика сила носят в себе си и колко скъпо е тяхното значение, но не в парично изражение, а морално и душевно. С помощта на тези думи ние откриваме себе си, отваряйки нови пътища към неизследваните от нас дълбини на знанието. Училището е мястото, където човек израства не само физически, а и нравствено, защото там той формира човешкото в себе си, своите способности и най-вече своя път на оцеляване. Да, ето така мисля аз - ученик, който все още е запазил училището като нещо прекрасно и ценно, но „Добре дошли“ в 21-ви век, където има телефон без жици, кола без ключ, отношение без внимание, чувства без сърце, младежи без възпитание и т.н. Всичко става „без“ даже и надеждите си остават без край. И всичко това ме оставя без думи. Истинското и стойностното в нашите училища чезне, а с тях чезнем и ние, учениците, защото малко по малко губим способността да чувстваме, модернизирани от времето, в което живеем. Дали в училището след 25 години ще има промяна? - въпрос, на който всеки ще отговори с един и същи отговор и той е – Да, и то промяната сигурно ще е коренна не само във вида на училището, а и в хората вътре в него, но в крайна сметка никога не можем да бъдем сигурни за бъдещето, защото то е толкова непредвидимо, колкото и утрешния ден. Какво ще бъде бъдещото училище и какво искам аз да бъде? Ще има ли промяна в сравнение със сега и кои фактори ще повлияят за това?

Какво мисля за моето училище след 25 години или както аз го наричам - училището на бъдещето? – модернизирано, пълно с всякакви нови технологии и машинарийки - това са първите хрумвания на всеки от нас, когато се замисли за близкото бъдеще. Да, това може би със сигурност ще се случи и след време никой няма да познава училището такова, каквото е сега. Дали ще бъде нова модерна сграда с таблети вместо учебници, модерни електронни дъски с всякакви функции, или големи оборудвани игрища – всичко звучи много добре, нали? – Да, може би това ще е от полза, за да стимулира децата да учат. Всичко се развива, но с технологиите се слага край на човешкото общуване и ние, самите, се превръщаме точно в студени, „бездушни“ машинки, отчуждавайки се както един от друг, така и от себе си. По-страшното е това, че „модернизирването“ на хората започва от сега, а какво ще стане в бъдеще? Например учениците на моята възраст не се интересуват от материала, който се преподава, а от своите мобилни телефони, с които да разпускат в учебния час. Защо повечето мразят училището като дори го наричат „мъчище“ или „затвор“? Кое ги кара да го мразят? Може би прекалените домашни, изгубеното време – това, че вършим нещо вместо да мързелуваме или просто сега това е на мода. Като ученик лично аз успях да осъзная в по-отранна възраст, че да ходиш на училище не е мъчение, а приоритет, защото ни дава крилете, с които да полетим по пътя на живота си. Та там са едни от най-хубавите ни трепети, усмивки, запознанства, радости и тъги, първите конфликти, с които трябва да

се справим, защото след „затвора“ ни очакват още по-трудните изпитания на живота. По-голямата част от учениците смятат, че да учат всеки ден – това само реже „крилете им“ и ограничава свободата им. А какви криле имат, като именно тях придобиваме в училище? – въпрос, чийто отговор аз не знам.

Помня как на първия си учебен ден тръгнах от вкъщи с усмивка на уста и бях щастлив от това, че тръгвам на училище, а сегашните ученици считат това за наказание. Наказание ли е да ти бъде показан правилния път? Аз винаги ще помня всеки един изминал момент, прекаран в моето училище, защото във всеки момент аз учех нов урок не само от учебника по предмета, а и за живота, защото от знанията ни зависи нашето бъдеще ... и така още мога много да описвам с какво ще ни помогнат знанията, но истината е, че вече никой не вярва в тяхната сила и истинската функция на училището замира, но нека не прибързваме с резултати за бъдещето, защото всичко може да се промени даже така, както не сме си го и представяли.

Аз не желая училището ми след 25 години да бъде позлатено, да е голямо или да има чак такива модернизиращи приспособления, защото в крайна сметка всеки сам решава какво да прави с живота си, дали да придобива нови знания, или не. Аз искам училището да успее да вразуми децата, че образованието е важно за бъдещото им развитие. Вярвам, че учениците най-накрая ще разберат, че училището е нашият път към спасението. Дори и да бъде много модернизирано, моето училище ще продължава да обучава децата на хуманното и истинското и най-вече ще ги насочи към правилния път, за да могат повече ученици да станат истински хора и да защитават своите ценности, а да не се крият зад маска на такива.

В днешно време учениците възприемат годините, прекарани в училище, като едни от най-ужасяващите, но това е само до време и после разбират колко хубави са били тези моменти и какво са изпуснали, но факт, всички разбират ценността на нещото чак когато го изгубят, или когато е твърде късно, затова опитайте се да намерите призванието си в това, което обичате и колкото по-рано, толкова по-добре, и ценете всичко онова, което имате, защото в противен случай ще загубите всичко, докато преследвате химери. Затова обичайте живота, бъдете щастливи и винаги се усмихвайте. Живейте за себе си и запомнете – преди да се говори – се слуша, преди да се нарани - се чувства, преди да се пише - се мисли, преди да се мрази – се обича, преди да се предадеш – опитай. Ето такива ще продължават да са принципите, на които ще учи училището дори и след 25 години!